

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

ASSZOCIÁCIÓK ÁSVÁNYOKRA

A Verslista kiadványa PDF-ben – 2017

GYÉMÁNT

Mukli Ágnes: Verona - 2017

Hamiskártyás lett az est.
Kacagó nevetést ígért
a kísértő holdfény
gyémánt glóriáján.
Belekóstolt a ringó,
selymesen illatos hajfürtökbe,
a holnapba bugyolált
akarnok vágyakba.
Megirigyelte az alélt testek
ártatlan érintését,
monoton csendet lopott
a gyorsuló percek utolsó,
ernyedten bénító ütemére...

Majd eldördült
az égzengető, sirató robaj...
végzetes, lüktető lángok átkán
bíborpalást feszült az égre.
Összeroskadt értelmetlenül
a szűkös perccé rövidült idő
a halál közelében.

Diana Soto: Átváltozás

Világos bújjik fénytelen szememben,
hangtalan szavamból erőm árad.
Lélekben szaladnék, de a test fárad.
Tükörbe néztem, s rútul elestem.

Szürkeséget találtam, porszemet,
értéktelen, asztalra szórt morzsát.
Néztem, ahogy darabjait lefújják,
és Istent játszanak az emberek.

Követhető e lezáró fejezet,
mikor világosba ér minden egyén,
s egy maró gondolatot felvezet.

Ahol érzésed végre célba ér,
de a porba még visszaeshetek.
Hát hogyan lehet gyémánt, ami szén?

Holécziné Tóth Zsuzsa: Csiszolatlan gyémánt

Vannak sorsok, melyek beteljesedése tengernyi gyászt és kétségbeesést okoz mások számára. Amikor megtudtam, hogy kolléganőm, Csilla hétfőn azért utazott Franciaországba, hogy DNS-mintát adjon a Germanwings Airbus áldozatainak azonosításához - a nagyobbik fia, Norbi maradványainak megtalálásához -, azt hittem, megszakad a szívem.

Ez a fiú még csak 21 éves volt, de már mennyi mindent megért! A szülei válása után mindössze tíz évesen anyukájával maradt, de nagyon-nagyon hiányolta az apját, hiszen számára az volt a boldogság, amikor még hármasan kirándultak és játszottak gondtalanul. Lassan azért tudomásul vette, hogy apjának új családja van, és egyre kevesebbszer jött el a láthatásra, de amikor megtudta, hogy anyukája is talált egy új társat, ez a helyzet nagyon megrémítette: félt, hogy anyja szeretetét is elveszíti, és ez a félelem lázadást és dacot szült. Valószínűleg úgy élte meg édesanyja egyre gyakoribbá váló esténkénti távolmaradását, hogy őt már kevésbé szereti, ezért Norbi mindenféle csínytevéssel próbálta felhívni magára a figyelmet. Volt, hogy a szalmakazlat gyújtotta fel a

nagyapjájéknál, volt, hogy eltűnt otthonról és a fél falu őt kereste, miközben ő a padlásukon rejtőzött. Csilla kétségbe volt esve: fiatal volt és szerelmes, nem akarta új kapcsolatát elveszíteni a fiú lázadása miatt, de tudta, hogy ez így nem mehet tovább. Pszichológushoz fordult, és igyekezett minél több időt a fiával tölteni, majd idővel a közös programokba Józsefet is bevonni, hogy a fiú lássa, ők így együtt egy új család. Külföldi nyaralásra vitték, anyja sokszor erőn felül megvette mindazt, amit a fiú szeretett volna: laptopot, okos telefont, márkás napszemüveget - de ezek a dolgok csak ideig-óráig hoztak nyugalmat a családba.

Anyja esküvőjét bojkottálta: kijelentette, hogy nem hajlandó ott lenni - azzal fenyegette, hogy ha férjhez megy, ő elszökik az apja után Németországba. Az esküvőt elhalasztották, és a fiú úgy érezte: győzött. Ez az érzés azonban csak átmeneti volt, mert egyik este Csilla leült vele kisgyerekkori fotókat nézegetni és beszélgetni. Elmondta neki, hogy terhes, Norbinak kistestvére fog születni. Elmagyarázta a fiának, hogy ennek a kisbabának éppúgy szerető anyukára és apukára van szüksége, mint neki volt kiskorában - ezért neki össze kell házasodnia Józseffel. Bár félt ettől a beszélgetéstől, a fiú meglepően jól reagált: örült, hogy neki is lesz testvére, mint a legtöbb barátjának. Amikor kiderült, hogy kisfiú lesz, és édesanyjáiék megengedték, hogy ő válasszon neki nevet, még nagyobb lett az öröme. Arnoldnak nevezte el, és nagyon várta az érkezését.

A kisfiú születésekor sajnos komplikációk léptek fel, 8 napot töltött az intenzív osztályon, és súlyos epilepsziás rohamokkal került haza. Csilla innentől minden erejét és idejét a kis betegre összpontosította, és Norbi megint mellőzöttnek érezte magát. Szabadidejében ha csak tehetett, a haverokkal lógott. Többször felhívta az apját is, hogy vigye magával - de persze az erről hallani sem akart. Ekkor már Angliában élt a legújabb barátnőjével, alkalmi munkákból tartotta el magát, gyerek-tartást sem tudott fizetni, dehogyan akarta a fiút magához venni!

Amikor az öccse hároméves lett, kiderült, nemcsak az epilepsiával, autizmussal is küzd: nem létezett számára a külvilág, nem tudott kommunikálni, és Csilláék belátták, ha azt akarják, hogy hozzáértő segítő foglalkozzon a gyerekükkel, faluról Budapestre kell költözniük. Annál is inkább sürgős volt ez a költözés, mert Norbi egyre rosszabb társaságba került: előfordult, hogy a 15 éves kamasz ittasan tért haza, sőt egyik vasárnap Csillának a szomszédos város detoxikálójába kellett érte mennie. Állítólag elesett és beverte a fejét, és mivel a járókelők mentőt hívtak hozzá, de abba nem akart beszállni, szedálták, és csak másnap délben - miután kialudta magát - hívatta fel az anyját az egyik ápolónővel. Csilláék tehát költöztek - Budára -, és Norbi ősztől az egyik neves budai gimnázium tanulója lett. Osztályfőnöke egy fiatal történelemtanár - akinek az édesanyja ősintén elmondta a problémákat.

A tanár úr - akinek a sorsa sokban hasonlított a fiúéhoz - ezután „csodát tett „: magával vitte az általa vezetett szakkörbe, ahonnan tematikusan járták hazánk történelmi nevezetességeit. A kirándulásokon Norbit mindig feladattal bízta meg, így a fiú fontosnak érezhette magát - a tanár úr jobbkezének -, és szép lassan beilleszkedett az osztályba. Nem volt már hangadó, lázadó gyerek, hanem - ahogy a tanára, András nevezte - egy csiszolatlan gyémánt, akiről szép lassan lekerültek a felesleges rétegek. Már volt célja: ő is történelmet akart tanítani, olyan akart lenni, mint a tanár úr, és a viszonya a mostohaapjával is megváltozott: tudta, hogy neki köszönheti, hogy ebbe az elit iskolába bekerülhetett, így megbékélt a „mostohagyerek „ státusszal a családon belül.

Norbi élete lassan rendeződött. Felvételt nyert a Pázmányra, és ott megismerte Lillát, akivel egymásba szerettek. A lány kifejezetten jó hatással volt rá: már nyáron sem kereste a régi barátok társaságát, együtt jártak iskolába, hétvégén együtt kirándultak, és végül: együtt utaztak Spanyolországba is. Aztán Barcelonában felszálltak a német légitársaság repülőjére, melyet a másodpilóta szándékosan hegyoldalnak vezetett - így a drágakő csiszolása már örökre befejezetlen marad.

Kutasi Horváth Katalin: Csiszolódva

Vakító tisztaság,
Megtört remények éle...
Csiszolódtunk eleget,
Erőszakkal fényeztek készre.
Mi mindent tükröznek
Lepattintott vágyaink?
Mennyire élezték hegyesre
Vádjaink, megélt valóságaink?
Megformált egyedek,
Széppé hamisított vadság
Néz farkasszemet,
Igazi rabság!
Megnyesett álmok,
Ezerszeresére növesztett átkok
Útján járok,
Idegenül, fagyosan, zordan fájok.
Csiszolódnál?

Diana Soto: Gyémánttá hamvad

Az idő közeleg, döntenetek kell,
oh, fellegek, repítsétek el.
Engedjétek menni őket messzire,
ahol az embernek nem kell félnie.
Ahol nem sír fel éjjel a gyermek,
ahol az izzó testek is élni mernek.
Gyémántporrá hamvadtak kezeik...
Add most a bölcsességet nekik.
Szóljon szám? Hallgassak inkább?
Szavaim magja megtalálja talaját?
Talán porba hullnak, s nem kapnak szárba,
jaj, bárcsak lenne, ki emlékükre vigyázna.

Varga Katalin: Ne ilyen véget

Szemeikben kihunyott a gyémántragyogás, végleg.
Elhamvadó testük angyalként szállt fel az égbe,
Mint megannyi csiszolatlan gyémánt, azok voltak.
Ártatlan fiatalok, kik síelni indultak,
De egy végzetes balesetben kigyulladt buszuk.
Olyan szomorú ez, hogy így alakult a sorsuk,
A szülők a világ összes gyémántját odaadnák.
Csak hogy gyermeküket újra életben lássák.
De hiába minden, csilloghat a gyémánt fénye.
Ők már felmentek ragyogni, angyalként az égbe.

Diana Soto: Múlj el, harag

Lélekben járok,
vigyáz rám az ég.
Bár hazudnátok,
mondjatok mesét.
Lélekben járok,
testem is szabad,
népemmé válok,
tűnnek a falak.

Hát tűz eméssze meg.
Égi gyermekek.
Adj erőt nekem.
Szorítsd két kezem.

Hát tűz eméssze meg.
Vigyázzon veled.
Halld a suttogást.
Halld meg hű imám.

Lélekben járok,
hazug szóbeszéd.
Éltem átok,
húzzák szertesztét.
Lélekben járok,
kondul a harang.
Mert felsírnátok,
múlj el, oh, harag.

Czégény Nagy Erzsébet: Vágyak vonzásában

Ó, te szépség, mit
millió szemek
csodálnak, s vad
vágyak tüzét ébreszted.
Birtoklásodért ölni
képesek, de te vagy,
mit szerelmes szív
kedvesére aggat,
csillogásoddal versenyre
hívod a napsugarat.
Hatalom vagy a világban,
s hiány az egyszerűség
tenyerében.

Mayer Zsó: Örökre

/tanka/

Arcod mosolyát
csillagok ragyogóvá,
varázslatossá
csiszolják, gyémántkönnyed
szívbe gyászt mar örökre.

Keszy-Harmath Dániel: A csönd felel

(Az olaszországi busztragédia áldozataira emlékezve)

16 gyermek

16 gyémánt

16 élet

16 lélek

Tízmillió gyászhang

Százmillió gyertya

Egyetlen érzés

Egyetlen szó sincs

Kiforratlan

Csiszolatlan

Az is marad

A jelen múlttá lesz

A jövő képtelen

Az élet céltalan

A hang most néma

A gyász hangos

A sírás zajos

Ő távolról nem beszél

S rá a csönd felel

S nincs tovább

Ennyi egy gyémántlét

Ennyi az egész

Ennyi, vége

Mukli Ágnes: Száll a dal

Korán sötétedett, sűrű hálót font fölém
a sötét estté szelídült szél borzolta ég.

Fáztam, mint céda erények opál keresztén,
fáradt sóhaj gyötrődésében rejtőztem el.

Az ismeretlent gúzsba kötötten rossz várni,
ne engedj hamis talányok közt meghátrálni.

Az eső elállt, faggatlak, hallgatlak, ha jössz,
két szemedben gyémántok fénylenek könnyezően.

Égbe szöktek az érthetetlenül nyers szavak,
szikrázó fényükkel mégis összetartanak.

Elmerengnek az őszben, jobb időket várnak,
fagyos telet dédelgetnek meleg szobámban.

Csillagok közt száll a dal, tisztán, messze zengve,
elillan, mint vélt remény, felér a mennyekbe...

Diana Soto: El innen, el

Bíborpirosra festett gyapjú,
lenvászon, gyapot, kék szövet.
Azok ott gyémántok, igazgyöngyök?
Persze, nem holmi folyami kövek.
Ezüstgyűrűkön márványoszlopok,
porfír és aranyból készült heverők.
Milyen jó lehet embernek lenni,
mindennap érezni vérében az erőt.
Fekete márvány mellett aranyedények,
Több fogásos vacsorák és ebédek.

El innen, el.

Adjatok nekem inkább száraz kenyeret,
amott hamuvá váltak fáradt gyermekek.

Dobrosi Andrea: Egy szülő Verona után

Ne kérdd,
hogy koccintsak
a felejtésre,
amíg az élet ékköveit
elmarja a halál.

A „miért „
az enyém marad,
nekem mindig ragyogni fog,
hiába elveszett.

Hogy felejtsek?
Mire mennél,
kinek lenne jobb?

A lob örökre lob marad,
gyémánt vagy smaragd,
de a szívembe vésve.

Nem kell,
hogy más megértse,
nem kellene
a vigasztaló szavak se,

az elmúlás ékköveire
úgsincs bocsánat,
csak látszata leszek
a gyógyulásnak,
de sosem részese,

te érkezel,
s én hazavárlak...

rozetta: Gréta

drágakövek közt legdrágább a gyémánt -
az emberi lét legdrágább kincse a gyermek

2017. január 20-án a veronai buszon
társai közt lelte halálát kis unokahúgom

mosolya örök fénnel ragyog...

Ordas Andrea: Az igazi értékeim

Gyémánt.

Sok minden jut eszembe róla! Október 29-e óta az ujjamon hordom, bár korábbra tervezte, aki adta, de meggondolta magát. Azóta inkább a csalódást juttatja eszembe.

Ott van egy zeneszám is, amit oly sokáig dúdoltam, és imádtam nap mint nap hallgatni.

Eszembe juttatja fiatal korom meghatározó irodalmi remekművét Jókaitól, hogy is lehetne ezt felülmúlni!

Sokan írtak a veronai buszbaleset kapcsán is, nem szeretnék beállni a sorba.

Ma pedig hirtelen megszállt az ihlet.

Gyémánt.

Vágyunk rá mi, nők oly sokat, mi, emberek ebben mérjük értékeinket, miközben évezredek óta pihen a föld mélyén, először feketén, majd a ráragadó súly, teher alatt lassan fehér-áttetszővé, végül ügyes kezek munkája révén válva csillogó, értékes gyémánttá.

És ekkor rájöttem, sokkal értékesebb gyémántom, gyémántjaim vannak, mint amit az ujjamon viselek. Először is itt az édesanyám, akivel egészen különleges a kapcsolatom, más, mint egy hagyományos anya-lánya kapcsolat.

Itt van a fiam. Az én kisfiam, akit álomban néha még most is annak az aranyszőke fürtös, kis rosszcsontnak látok, pedig már 30 éves felnőtt férfi, de most is hozzám szalad, ha szeretetre van szüksége.

Itt van a párom, akivel minden csalódás ellenére ugyanúgy szeretjük egymást, és kitartunk egymás mellett, mint kapcsolatunk hajnalán, fogjuk egymás kezét szerelemmel.

Aztán itt van a családom, Péter gyerekei, akikkel olyan a kapcsolatunk, amilyen, de baj esetén számíthatunk egymásra, egyfajta vér nélküli dacszövetség a miénk.

A nagynéném és Öcsike, meg az uncsitesóim, na és a gyerekek, akiket szinte csak sátoros ünnepeken látok, és mégis olyan fontosak számomra. Itt vannak a barátaim, akik közül van, akiktől egy világnyi távolság választ el, és van, akinek újra szüksége van rám, és tudja, hogy vagyok, van, aki nagyon elfoglalt, de nagyon régi, és van, aki újonnan szerzett, van, akit elvesztettem és már fentről figyel, és van, aki már nem annyira új, de mégis figyelünk egymásra.

Nem akarok senkit név szerint felsorolni, de ők az én gyémántjaim. Amit a szívem rejt. Az igazi értékeim.

Lám Etelka: Porszem

Apró porszem vagy, amint feltekintesz az égre,
feletted gyémántként szikráznak a csillagok.

Hideg éjszakába a csend varázsa simogatja lelked.

A befagyott tavon holdvilág fénye ragyog.

Csendbe lopakodó jeges szél süvítve közelít
és lecsap a hófehér fenyőágakra.

S a gyönyörű hópelyhek lehullanak a földre.

A Tél fehér fátylát kibontva csillogó havat szítál eléd.

Lektorálta: Kutasi Horváth Katalin

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
